

TARTALOM

Jézus segít egymással találkozunk	1
Templomunk – Negyed-évezredes falképek a Mária Magdolna templomban ..	2
Hogyan kommunikál a Jó Isten?	2
Búzamag – Kapcsolatunk – Krisztus	3
Mitől lesz „jó” az élet? A leghosszabb ideig tartó boldogságkutatás tanulságai	3
4-es oldal – Közösségek karanténban	4
Jó volt olvasni! – Füller Tímea:	
Jerikó rózsája.....	5
Missziók: kultúrák találkozása	6
Frissítő – Éber tapasztalat, segítő kérdések	7
Ments meg engem, Uram!.....	7
Riport – Beszélgetés Kirner Zoltán ezüstmisés szalézi szerzetessel.....	8
Kapcsolat az állatvilágban.....	9
Gyereksarok – Utazás	10
Mindszenty Ifjúsági Ház	11
20 éves az imatábor	11
Plébániai hírek.....	12

Jézus segít egymással találkozunk

„Hol a többi kilenc?” – kérdezi az Úr Jézus a tíz meggyógyult leprás közül visszatért egyetlenől (Lk 17,18), valahogy úgy, mint annak idején az Úr Káintól: „Hol van a testvéred, Ábel?” (Ter 4,9). Jézus számára az emberek mindig nevükkel, pontosan körülhatárolt személyiségükkel jelennek meg: Péter, András, János, Mária Magdolna, Bartimeus. Olykor, ha nem is tudjuk pontosan a nevüket, más jellemzők határozzák meg őket: a tíz leprás, a béna, a két vak.

Az evangéliumokban egyetlen egyszer sem olvasunk olyan találkozásról, amelynek során Jézus ne személyesen kerülne kapcsolatba. Jézus nem irtózik a farizeusok közé menni. Látzólag az írástudók hálójába kerül, mindenféle emberek között fordul meg: leprások, piaci árusok, megbélyegzettek között, mert bennük egyszeri és megismételhetetlen emberi személyeket lát.

Csak Jézus teheti emberi találkozásainkat, kapcsolatainkat igazzá, örök értékűvé: ha példájára embertársainkban mi is felebarátot keresünk, ha nevükön szólítjuk őket, szemükbe nézünk és figyelünk rájuk. Ha ezt az áldozatot vállaljuk, akkor Jézus közreműködése révén váratlanul megtapasztaljuk, hogy Ő személyesen

is jelen van minden felebarátunkban, a nyomorúságosban, az ellenszenvesben, a nagyhangúban, az ellenségben.

Jézus 12, majd 72 embert hozott össze, és tartott egybe földi útja során. Ők nemcsak Vele találkoztak, hanem egymással is, úgy, hogy Jézus halála és feltámadása után bárhol megfordultak, tanításuk és az ottani ismeretségeik nyomán újabb találkozások, közösségek, egyházközségek születtek. Senki más nem tud így találkozni velünk, senki más nem képes ekkora szeretettel áthatni ismeretségünket, barátságunkat. Jézus nekünk is segít egymással találkozunk, a másik embertárral kapcsolatba kerülni, ha legyőzzük előítéleteinket, közömbösségünket. Kérnünk kell Krisztust, segítsen felállnunk keresztszék alól is, és gyakorolnunk az Ő szerető irgalmasságát elsősorban azokkal a „bűnösökkel” szemben, akik között az elsők éppen mi vagyunk (vö. Tim 1,15).

Az igazi találkozásokban kitágul a szív: csodálkozva látjuk, hogyan adjuk el félve őrzött önállóságunkat, hogy a másikkal közösségbe kerüljünk. Egy új élet lehetőségét hordozza vagy ígéri az ilyen találkozás.

Stróber László atya

Templomunk

Negyedévezredes falképek a Mária Magdolna templomban

Tavaly volt a 250. évfordulója annak, hogy az építtető Padányi Bíró Márton veszprémi püspök (1693-1762) halálát követően utóda, Koller Ignác (1725-1773) megrendelte a zalaegerszegi, kéttornyú Mária Magdolna plébániatemplom falképeit Johann Ignaz Cimbal (1722-1795) bécsi festőnél. A sziléziai születésű Cimbal a bécsi akadémián Paul Trogernek, a 18. század első fele legnagyobb hatású, iskolateremtő freskőfestőjének volt a tanítványa. Alsó-ausztriai, morva- és csehországi megbízások után, 1768-ban hívta Magyarországra Koller püspök, akinek megbízásából előbb a székesfehérvári plébániatemplom, a mai székesegyház falképeit készítette el, majd a következő évben a püspök Zalaegerszegre szólította.

A Troger-iskola stílusát, de részleteiben Franz Anton Maulbertsch sümegei freskóinak a hatását is tükröző, az oltárképeket is magába foglaló zalaegerszegi falképegyüttes ikonográfiai programját minden valószínűség szerint Koller Ignác állította össze. Az ilyen, komoly teológiai felkészültséget igénylő programok a korszak katolikus tanításának egyfajta összefoglalásai. Esetünkben természetesen központi szerepet játszik benne a templom névadója, Mária Magdolna, aki a szentély zárófalának monumentális kompozíciója mellett ugyanitt a két oldalfalon is feltűnik, apoteózis (megdicsőülése) pedig az oltárkép feletti mennyezetképen látható. Mellette hangsúlyosan jelennek meg a Szűzanya, vagyis Mária életének jelenetei: a templomhajó szentély felőli boltszakaszának mennyezetképét a Mennybevitelle, oldalfalainak oltárképeit a Kálvária keresztje alatti elalélása, illetve a Szeplőtelen fogantatás díszítik. Ugyancsak nyomtatékos a magyar szentek megjelenítése: a szentély oldalfalain Szent László és a sokáig ugyancsak szentként tisztelt Salamon alakja tűnik fel, két mellékoltárkép pedig Szent István korona-felajánlását, illetve az alalmazsnát osztó Szent Erzsébetet ábrázolja. Az oltárképeken megjelenik még a jezsuita rend alapítója, Loyolai Szent Ignác és a gyónási titok védőszentje, Nepomuki Szent János, az oldalkápolnák falain pedig a 12 apostol figurája, míg a további mennyezetképeken a kötelező elemként feltűnő Szentháromság mellett az Egyház diadalának és a Sarkalatos erényeknek allegóriája látható.

Az egész, szemmel láthatóan nagyon gondosan tervezett falképegyüttesnek érdekes keretet nyújt a festett építészeti háttér. A templomban nincsenek épített oltárok, csak oltárasztalok és ezeken szentségtartók. Az oltárképek falra festettek, és a mennyezetképekkel és a zárófal nagy festményével együtt hozzájárulnak a templom terének átlényegítéséhez. Cimbal ecsetje nyomán már nem közönséges téglából, hanem márványból lévő, gazdag tagozatokkal ellátott épületben látjuk magunkat, még hozzá egy olyan légiesen könnyű, nyílásokkal szabdaltságot tartalmazó architektúrában,

amelynek nyílásain keresztül a mennyei szféra szereplői jelennek meg és lépnek be a templom belsejébe. A mennyezeti mezők az égboltra és az előtte lebegő szent eseményekre nyitják meg a teret. Az oltárképek egy-egy dogma, vagy legenda lényegét sűrítik theatrum sacrumként (szent színházként) látott jelenetekbe. A barokk festő illúzióval él: a rövidülések, a perspektíva, a fény-árnyék hatások a megfelelő nézőpontból nézve a szakralitás virtuális, de teljesen valósnak tűnő világába vezetnek a híveket. Az apostolok falra festett szobrai ugyanígy plasztikusan, hangsúlyosan vetett árnyékkal tűnnek fel, belépve a szemlélő saját terébe. Maga az épület immár nem más, mint az Istentől alászálló város, a Mennyei Jeruzsálem, ahol a szentek és mai követők együtt, közösen dicsérik az Istent.

A barokk freskódísz, így a zalaegerszegi plébániatemplom impozáns falképegyüttese is olyan összetett programot, tanítást jelenített meg vizuális formában, amelynek leírása igen terjedelmes lett volna, ugyanakkor a hívek pontosan értették a képi utalások utolsó részleteit is. A hazai ellenreformáció során a dominanciáját visszaszerző – Európa más részein ezért küzdő – katolikuság a vizualitásban az egyik legjelentősebb fegyverét találta meg a képek szerepét a háttérbe szorító vagy elutasító protestantizmussal szemben. A ma teljes díszében pompázó, felújított Mária Magdolna templom e folyamat betetőzésének egyik jelképe is.

Dr. Kostyál László
művészettörténész

Hogyan kommunikál a Jó Isten?

*Az ember szereti a békét,
oda megy, ahol szeretik és elfogadják
ide vonzódik.*

*Isten a békét adja nekünk
és önmagát adja oda szüntelenül
még önmagunkban is*

*Nézd meg a naplementét, ő ott van.
Nézd meg a haldokló arcát, jelen van.*

*Játssz egy gyermekkel, megtalálsz.
Vigasztald a szomorkodót, felleled.*

Kirándulj a fák között és elkísér.

Hallgasd a csöndet

*ő
némaságával súlyos bizonyosságával lép meg
és ítélet nélkül felemel*

*fogadd el
engedd be
és ne félj*

S. Ivancsics Evelin

Búzamag

A búzamag képes arra, hogy egyszerű porrá málva és sok kis magocskával ily módon egyesülve finom, illatos, tápláló kenyérré váljon az éhes ember számára. Ez a rovat szeretne abban hasznunkra lenni, hogy az életünk mindig egy kicsit együtt érzőbb, valahogy imádságosabb, hitelesebb, egy picit nagylelkűbb és még bátrabb lehessen azon az úton, amelyen együtt éljük az életet.

Kapcsolatunk – Krisztus

Jézus tanítása – amelynek szavait Isten adja a szájába – tulajdonképpen egyetlen dologra vonatkoznak: hogyan kerülhet az ember kapcsolatba Istennel. Ez kell ugyanis az üdvösséghez, az örök élethez, a mennyek országába való bejutáshoz.

Azt gondolhatnánk, hogy e cél érdekében Istenről, az országról, az üdvösség állapotáról kell beszélnie. Hiszen mi, ha valamit el akarunk érni, igyekszünk meggyőzni embertársainkat arról, hogy amit mondunk, az a jó, a szép, a helyes, a hasznos. A reklámok élénk színekkel, zenével,

étel-itallal festik meg számunkra az elérendő „országot”, ahol mindenki boldog.

De Jézus nem akarja „eladni” nekünk Istent – tudja, hogy nem vagyunk képesek felfogni őt. Nem akarja eladni a mennyországot sem, sőt határozottan megálljt parancsol az ilyen jellegű fantáziálásoknak, még ha azok akár a legközelebbi tanítványaitól erednek is. Az üdvösség, az Isten országa az ő megközelítésében váratlan. Leginkább az örömteli meglepetéshez hasonló.

Jézus tanításának jelentős része saját magáról szól. Ez meglepő lehet nekünk, akiket talán a kötelező szerénységre neveltek, és akiknek már elégünk van, elégünk lehet az új típusú, önmagát túlbecsülő, önreklámozó, magát mindenáron „ránk tukmáló” embertársainkból. Jézus gyakran élt hasonlatokkal, példabeszédekkel, amikor tanított. Vegyük sorra, mit is mond magáról, amikor célba akar juttatni bennünket:

– Én vagyok az út. Út, ami összeköt, amelyen át eljuthatunk ...

– Én vagyok a szőlőtő. Rajtam keresztül jut a táplálék a gyökerektől az új vesszőkbe, hajtásokba

– Én vagyok a kapu. Átvezetek az egyik helyről a másikba, az egyik létmódból egy egészen másfelébe ...

– Én vagyok a pásztor, aki hívok és vezetek ...

Az Atya azért küldte a Fiút, hogy megteremtse a kapcsolatot önmaga és az emberek között, még pontosabban azért, hogy ő legyen a kapcsolat közöttünk és a teremtő Isten között. Nem kell mást tennünk, mint hittel befogadni őt.

Aki ránéz, látja az Atyát, aki hallgatja a szavát és hisz, az átment a halálból az életre, ha tehát benne hiszünk, eljutunk a mennyei Atyához.

Marx Mária

Kedvenc TED konferencia¹ beszédem – a kapcsolatokról

Mitől lesz „jó” az élet?

A leghosszabb ideig tartó boldogságkutatás tanulságai

Mi tart meg minket boldogságban, és egészségben miközben éljük az életünket? Pénz, hírnév, kemény munka biztosítja számunkra a jó életet?

Ezekre a kérdésekre kereste a választ a Harvard Egyetem felnőtt emberek fejlődését vizsgáló, 1938-ban indult kutatása is. A kutatás különlegessége, hogy még most is zajlik, ugyanazzal a vizsgált célcsoporttal. Közülük 60-an még mindig élnek, és már a 90-es éveikben járnak. Indulásakor 724 fiatal férfi életét kezdte követni a vizsgálat. Nagyon részletesen, évről évre vizsgálták a férfiak biológiai működését, szociális körülményeit, interjúkat készítettek velük a munkájukról, magánéletükről, beszélgettek a családjaikkal, vért vettek tőlük, az agyukat térképezték, orvosi adatokat gyűjtöttek stb. Ennek eredményeként több tízezer oldalnyi kutatási anyag gyűlt össze, és ezekből mára, az említett, eredetileg feltett kérdésre a legtisztábban az alábbi válasz fogalmazódott meg: „A jó kapcsolatok tesznek minket boldogabbá és egészségesebbé. Punktum” A 75 év alatt a kutatás lépten-nyomon bebizonyította, azok boldogultak a legjobban, akik a családot, a barátokat és a közösséget tartották szem előtt, a kapcsolataikba fektettek be.

És Önökkel mi a helyzet? Hangzik el az újabb kérdés... Hogy néz ki a kapcsolatokba való befektetés? Igazából végtelenek a lehetőségek. Akár olyan egyszerű dolgokkal, mint lecserélni a képernyőidőt társaságban töltött időre, egy lanyhuló kapcsolatban elkezdni valami újat csinálni együtt, nagyokat sétálni, esténként randevúzni vagy meglátogatni valakit, akivel már évek óta nem beszéltünk. A túlságosan megszokott családi viszályok szörnyű áldozatot követelnek azoktól, akik a haragot táplálják. „A jó élet jó kapcsolatokkal van kikövezeve.”

A videó meglephető:

https://www.ted.com/talks/robert_waldinger_what_makes_a_good_life_lessons_from_the_longest_study_on_happiness

¹A TED, konferenciák globális sorozata. A konferenciák témáját kifejezi a szervezők fő jelzője: „ideas worth spreading”, azaz olyan gondolatok, amelyeket érdemes terjeszteni. A rendezvény különlegessége, hogy az előadók számára csupán 18 perc áll rendelkezésre, hogy átadják az információt, amit kívánnak, ugyanakkor inspirálják a hallgatóikat. A TED weboldalán lehetőség van a videók feliratozására, ennek eredményeképpen már több mint 1000 videó érhető el magyar felirattal.

Szabó-Hidvégi Orsolya

Közösségek karanténban

Karanténban, falak közé zárva, de lélekben szabadon – ezt jelentette nekünk, a Szent Anna cursillos csoport tagjainak a járványveszély miatt elrendelt, szigorú szabályok betartása.

Aki közösségben él, az lelkileg és fizikailag sem volt egyedül ezen idő alatt. Csoportunk tagjai között gyakoriak voltak a telefonhívások: így ezáltal egymás erősítése, vigasztalása, az otthonainkban végzett egyéni imák, a közös imaláncok mind-mind segítettek bennünket abban, hogy ezt az időszakot jól éljük át.

Voltak, akik nagyon félték a vírustól, koruk és egyéb betegségeik miatt. Ezeknek a félelmeknek mérséklését, feloldását segítették az egyházi műsorok a TV csatornákon.

A szabályok némi könnyítése után egymást követő négy vasárnapon du. fél 5 és 5 óra között Szentségimádáson vettünk részt a Szent Mária Magdolna templomban. Az első alkalommal valami leírhatatlan örömet éreztünk, amikor Stróber atya kihelyezte az oltára az Oltáriszentséget. Az imákat, könyörgéseket az Oltáriszentség előtt térdelve hallgattuk, könnyek között adva hálát az Úrnak azért, hogy újból templomba jöhettünk. Az örömünk csak fokozódott, amikor László atya a közösen elmondott bűnbánati ima után közösségben feloldozott bennünket bűneink alól, majd szentáldozáshoz járulhattunk, utána pedig szentségi áldásban részesültünk. Május 14-én este szentmisét ajánlottunk fel a cursillos közösségek elhunyt és élő tagjaiért. A szentmise után – a távolság betartásával – személyesen is köszönthettük egymást egy mosollyal, egy kedves szóval.

Isten irgalmát megköszönjük, hogy most már részt vehetünk szentmiséken. Imáinkat továbbra is felajánljuk a járvány végleges megszűnéséért, az elhunytakért, a betegekért, a gyógyítókért, a segítőkért, bízva abban, hogy egyre többen megérik és megtapasztalják az Úr gondoskodó szeretetét, kegyelmét, amit ebben a nehéz időben mi is éreztünk.

Bangó Józsefné – Szent Anna cursillos csoport

„Ma este 9-kor Online Közi. Küldöm a Skype meghívót.” Hónapokig ezzel a mondattal kezdtem a közösségünknek írt leveleimet. Minden szerda este, pontban 9-kor leültünk otthon a számítógép elé, indítottam a hívást, és vártuk, hogy a többiek becsatlakozzanak. Egymás után bukkantak fel az ismerős arcok a konyhából, a kertből, egyedül, kettesben. Az újdonság erejével hatott a képernyőn keresztül az online térben „találkozni”. Mindig volt egy rossz mikrofon, lemerült mobil, valaki, aki nem tudott becsatlakozni, aztán valahogy mégis. Hol neveltünk egymás ügyetlenségén, hol türelmesen vártunk. De ott voltunk. Majdnem minden család, minden szerda este. Együtt imádkoztunk, majd beszélgettünk, vagy épp egy tárunkat hallgattuk, aki az aktuális hónap szentjéről mesélt nekünk.

Az internet leküzdö a távolságot, ez egy „harmadik szintér” az otthoni, munkahelyi környezet mellett. Bárhol, bármikor elérhető, nem kell időt, energiát tölteni azzal, hogy elmenjünk otthonról, csak elővesszük az elektronikai eszközt, nyomjuk a gombot. De mi nem az egyszerű elérhetőség miatt vagyunk egy közösség. Az online térben nincs „katarzis”. A valós közösségi együttlét maga egy bensőséges bázis.

Eszembe jutnak itt Bójte Csaba szavai, akit egyszer egy interjúban az internet veszélyeiről kérdeztek. Azt mondta, „mindent arra kell használni, amire való”. Az online térben hallunk és látunk, tökéletesen tudunk információt fogadni és küldeni. De nem érezzük a másikat. Az a meghittség, ahogy egymás mellett térdelünk a Kálvárián, vagy amikor együtt csendben vagyunk, vagy örömhírt, bánatot osztunk meg, azt érezni kell. A Jó Istenhez is sokkal közelebb érezzük magunkat, ha elmegyünk a templomba szentmisére, mintha otthon a tévéből nézzük a közvetítést. Azt gondolom, hogy a közösségi együttlét nem idejétmúlt, maradi dolog, hanem az egyetlen, ami – kiszakítva a hétköznapi hajszából – segít feltöltődni, fejlődni, tükröt tartani, lelkileg erősödni. Ezt az internet nem tudja és soha nem is fogja tudni. Aki csak az online térben keres társaságot, az elszigetelődik, nem él meg valós érzelmeket, elgyengül testileg, lelkileg.

Összességében: azt gondolom, hogy a karantén idején kitarítottunk, megmérettettünk – és remélem, hogy alkalmasnak találtattunk!

Balogh Edit – Útkeresők

Az „Esküdtek házasközösség” 2019-ben ünnepelte 30 éves fennállásának évfordulóját. 30 év elég szép idő..., sok minden van már a hátunk mögött, sok örömben volt részünk, és sok nehézséget leküzdöttünk. Kicsit megöregedtünk. De illet, hogy koronavírus, hogy karantén, még nem láttunk!!!

Március közepétől a heti találkozásaink elmaradtak. Senkinek nem akartunk ártani, vírust átadni. Maszkot hordtunk és bezárkóztunk. Annyira komolyan vettük, hogy csak a legszükségesebb tárgyak miatt mozdultunk ki a lakásból. A munkánk megsokszorozódott, megnehezedett, megváltozott és reggeltől estig lekötötte az időnket. Először észre sem vettük, hogy kedd van..., hogy több hét is eltelt a közösségi társaink nélkül! Ilyet soha nem tettünk addig! Mi történt velünk?

Jelentkezett a szívünkben és az erőnkben az igény a többiekkel való beszélgetésre, együtt töltött időre, a közös imádkozásra, az információk hiányára... Egyik ügyes tárunk segítségével az interneten – chatszobában – vettük fel újra a közösség szálait. Néha akadozva, késve, ügyetlenül, de örömmel „találkoztunk” újra! Sőt! Rómában tanuló Óra Krisztián atyánk is tudott csatlakozni a közösségi alkalmainkhoz, velünk imádkozott, énekelt, elmélkedett... Ez nagyon sokat jelentett mindannyiunknak. Úgy éreztük, hogy a modern technika segítette a lelki életünk helyreállításában! Köszönjük a hozzáértők segítségét, a technikai feltételek biztosítását, és különösen a lelki fejlődés, gyógyulás lehetőségét Istennek, társainknak!

Tompa Viola és Mihály – Esküdtek

A járványveszély miatti szabadságkorlátozás a közösséget is új helyzet elé állította. A találkozásokat online helyettesítettük a szokott heti egyszeri időpontban egy olyan internetet használó program alkalmazásával, amelynek a segítségével a nyolc család egyszerre láthatta, hallhatta egymást otthonról, a képernyőn keresztül. Az internetes találkozásokba László atya is bekapcsolódott, legalább egy rövid időre. A valódi találkozások nyújtotta élményt viszont csak kis mértékben pótolta ez a megoldás. Hiányoztak az érintések, a kézrázás, az ölelés. Az egymásra figyelés, a reagálások finomságai. A közös programok, élmények közösségformáló lehetőségeit is nélkülöznünk kellett. Imáinkban viszont továbbra is hordoztuk egymást, és mindenki ugyanúgy érezhette, hogy tartozik valahova, a védőháló nem szűnt meg körülötte. Ha valaki arról számolt be az online találkozásokról, hogy rosszul érzi magát, gondoljai vannak, másnap biztos volt olyan közülünk, aki felhívta, hogy átbeszéljék a nehézséget.

Szabó-Hídvégi Orsolya – Olajfa közösség

Jó volt olvasni!

Füller Tímea: Jerikó rózsája

Tócsatükörben. Ez a címe Füller Tímea első könyvének, mely meséket, tárcákat, novellákat tartalmaz. A szerzőt – aki eredetileg zenetanárnak készült, majd evangélikus lelkészfeleség, kántor s ötgyermekes édesanya lett – első szárnypróbálgatásai után Lázár Ervin biztatta írásra. Sikerét jelzi az is, hogy 2015-ben e kötetnek már a 2. kiadását is kézbe vehette az olvasó.

A szépirodalmat kedvelők a Jerikó rózsája cím láttán talán egy varázslatos, romantikus történetet várnának, egy misztikus keleti mesét, esetleg metaforikus szókapcsolatot sejtve egy csodálatos lány életének bemutatására gondolhatnának... Nos, a szerző egy valóságos történetet elevenít föl, mely vele esett meg. Itt, Magyarországon, a Tolna megyei Tengelicen, ahol él...

Mielőtt azonban ezt a drámai történetet ismertetném, tudnunk kell, mit jelent valójában a cím. Jerikó rózsája egy növény. Egy különleges, száraz, még gyökérrel sem rendelkező, csúnya, élettelennek látszó gombolyag. A sivatagi szél képes éveket, évtizedeket is görgetni, hogy aztán eső hatására ágai kinyújtózzanak, kiegyenesedve kihajtsanak, kizöldüljenek, sőt akár ki is virágozzanak. Nem véletlen a görög eredetű, botanikában használatos neve: Anastatica hierochuntia. (Anastasis = feltámadás, Hiericho= Jerikó görögül)

A kultúrtörténetben ismert az a Szűzanya-legenda, mely azt beszéli el, hogy az Erzsébethez siető Mária (Sarlós Boldogasszony), méhében hordozva a kis Jézust, úgy haladt a Jerikói sivatagon keresztül, hogy lábai nyomán sorra kizöldültek, kivirágoztak, életre keltek ezek a növények. Nem nehéz az üzenet lényegét megérteni: Jézus jelenlétében minden, sőt mindenki új életre kel, feltámad! Mária hozta/hozza el a mi számunkra is az Urat, az Életet!

Füller Tímea, könyvünk szerzője, hitoktató. A tanítványainak egyik órán az Élő vízről, Jézusról akart beszélni. Kitűnő pedagógiai érzékkel bevitt a gyerekeknek egy kis gombóccá szikkadt, csontszárazzá töpörödött növénykét, Jerikó rózsáját. Betették egy kis vízbe, s várták, mi is fog történni. „A töppedt száradék, amint vizet ért, azonnal mozgolódni kezdett. Halottnak hitt ága-boga kunkorodott, nyújtózkodott, és élénk-

zölddé vált. – A víz, látjátok, milyen csodát tett Jerikó rózsájával? Jézus azt mondja, ilyen a lelkünknek az a víz, amit ő ad. Örök életre buzdó víz forrásává lesz benne. Felüdíti, életre kelti.”

A gyerekek nem felejtették el ezt az órát. Barnus sem. Ő egy különleges fiú volt, nem a helyi evangélikus gyülekezetben kereszttelték, a szülei egy másik közösségbe is járogattak, mégis szeretett hittanórára járni. 17 éves volt, amikor egy rettenetes tragédia történt vele: valamilyen konfliktus után dühbe gurulva felmászott a nagyfeszültségű vezeték póznájára... Helikopter szállította kórházba, az egész felekezet, sőt az egész falu imádkozott érte. Amputálni kellett mindkét lábát. Aztán hetekig csak „tombolt és üvöltött, dühöngött és csapkodott, és leesett az ágyról zokogva, aztán csak feküdt csukott szemmel, mozdulatlanul, és nem reagált semmire.” Amikor hazavitték, már csak a tolokocsi maradt számára. Később már meg-megjelent az utcákon is. Ő szólította meg egykori hitoktatóját: „– Timi néni! Megvan még magának az a... Jerikó rózsája? – kérdezte. (...) Nagy fekete szemében megcsillant valami nedvesség. Szégyenlősen hajtotta le a fejét. A kezére tettem a kezem. Azt hittem, el szeretné kérni a rózsát. Már éppen fel akartam ajánlani neki, amikor újra rám nézett, és az ajkát harapdálva azt mondta: – Hát csak használja! Használja! És továbbgurult a kerekese székével.”

Ne felejtsük el mi sem Jerikó rózsáját!

Mi magunk is – miként a Szűzanya, aki Erzsébetet látogatta meg – minden kapcsolatunkban, telefonhívásainkban, minden levelünkben, találkozásunkban vigyük Jézust embertársainknak! Mindenkinél Rá van szüksége! Mindenki a Szeretet után szomjazik. Legyünk kicsi Máriákká, hogy az Élő vízzel olthassuk mások szomját!

Jerikó rózsáját éveket, évtizedeket tudja görgetni a sivatagi szél – úgy, mintha élettelen lenne. Az emberi lelkek is sokszor hosszú ideig csak sivatagi szárazságban haldokolnak. Higgyünk Istenben! Higgyük, hogy Ő képes áldásával öntözni, feltámasztani, életre kelteni mindnyájunkat – mint Jerikó rózsáit!

Dömötörfi Nóra

A Jerikó rózsája növény

Missziók: kultúrák találkozása

A latin missio szó jelentése: küldés, küldetés. A misszió szót mai értelmében először a jezsuiták használták, annak kifejezésére, hogy sajátos feladatuknak tekintik a pápa szolgálatában a világ bejárását, a hit terjesztését a világban. „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” (Mk 16,15-16) Így határozta meg az Úr az apostolok küldetését, mielőtt a mennybe ment, és ehhez segítségül küldte a Szentlélek erejét, hogy általa végrehajthassák parancsát. A parancs nem csupán az apostolokra, hanem utódaikra is érvényes. Minden hívőnek kötelessége az üdvösség útját megismertetni a pogányokkal szavakkal, de leginkább a példamutatás, a tanítással összhangban álló élet által. Míg a zsidó vallás nem lépett fel a hiterjesztés igényével, addig a kereszténység esetében minden nép „választott”. „Nincs különbség zsidó meg pogány között, mert mindnyájunknak egy az Ura...” (Róm 10,12) – írja Szent Pál. Így válhatott kereszténnyé a népek sokasága, pl.: az örmények Világosító Szt. Gergely, az írek Szt. Patrik, a szlávok Cirill és Metód munkássága által. Az I. század apostolok által vezetett első missziói óta eljutottak a katolikus missziók a Föld minden országába. A misszionáriusok találkozása más kultúrákkal gyakran ér tragikus véget, a vértanúk áldozata azonban sokszor hullik termékeny talajra, nem egy nemzet szentként tiszteli a pogány eleik áldozatánál esett misszionáriusokat. Ritka eset az olyan, mint Géza fejedelemé, aki maga hívta az országába a hittérítő püspököket.

Szent II. János Pál Redemptoris missio enciklikája felhívja a figyelmet arra, hogy a missziós lelkiség ismertetőjele az apostoli szeretet. Ez megkülönbözteti a katolikus missziót az agresszív kereskedelmi és politikai marketingtől, a szekták tolaikodó valamint egyes szélsőséges vallási irányzatok fegyveres hiterjesztési módszereitől. De határozottnak is kell lenni, Szent Pállal vallani: „Nem szégyellem az Evangéliumot, hiszen Isten üdvösséget hozó ereje minden hívőnek (Róm 1,16).” A misszió célja nem más kultúrák leigázása, de nem is a megalázkodás más kultúrák előtt, hanem a hídépítés. Az Evangéliumba nem ütköző szokásokat nem

kell megszüntetni, azokat meg kell ismerni és meg kell őrizni, lehet az a szokás egy országé, nemzeté vagy egy falué. A korai jezsuita missziók Kínában nem csak a hit tanítását, hanem az európai tudomány eredményeit is megismertették, és Európába is elhozták a kínai tudósok felfedezéseit.

Vigyázni kell és meg kell tanulni azt a nyelvet, amelyen leginkább célba ér az üzenet. Az anyanyelvi szertartások biztosítása fontos missziós feladat lehet úgy Közép-Európában, mint Afrikában, ahol számtalan esetben európai tudósok, nem egyszer misszionáriusok dolgozták ki sok helyi nyelv írásbeliségét és írták le

nyelvtanát, hogy nyomtatott formában is célba érjen az Evangélium, miközben a helyi vezetők továbbra is az egykori gyarmatosítók nyelvét használják hivatalos nyelvként, ami a lakosság jelentős részének nem anyanyelve. Az ősi szókincs elemei is sokszor jól integrálhatóak a keresztény szóhasználatba. Az inkulturáció, vagyis a helyi kultúrába való beépülés módszerei sokszor megbotránkozást keltenek a hívek körében, de ez általában egy állomás. Ki gondol már arra, hogy az „Isten” szó „atyácska” jelentésben a pogány magyarok hitvilágához kapcsolódott, ahogy a finn „ukko” szó is hasonló utat járt be, vagy, hogy a latin „pater” szó a „Jupiter” származéka (Ld.: Etimológiai szótár). Az inkulturáció jelentőségét mutatja, hogy mikor XI. Kelemen pápa 1704-ben babonának minősítette és betiltotta a kínai keresztény közösségekben az ősök és elhunyt családtagok ősi kultuszát, a kínai missziók rövid idő alatt összeomlottak. Majd mikor 1939-ben XII. Piusz a szokást a katoli-

kus hittel összeegyeztethetőnek nyilvánította és engedélyezte, rövid időn belül 20 új érsekség és 79 püspökség alakult Kínában, persze csak az 1949-es kommunista hatalomátvételig.

A „pogányok” köre napjainkra megváltozott. Szent Pál korához képest az animista vallások követőinek száma minimálisra csökkent még más kontinenseken is. A fogyasztói társadalmakban a szocialista materializmus gyakorlati materializmussá vált. Csehországban, Hollandiában már papíron is a lakosság több mint a fele nem hívő. Másutt is sokan csak papíron. Egyes neoprotestáns egyházak vagy keleti egyházak a katolikusokat is saját missziós célpontjuknak tekintik, egyfajta „könnyített” üdvösséget kínálva, és megfosztva a Jézus által elítélt bűnöket a bűn jellegűtől. De mégis a katolikus az egyetlen olyan vallás, amelynek ha a parancsait minden ember megtartaná a Földön, az egy tökéletes, bűn nélküli társadalmat eredményezne.

Ma már beindult a fordított misszió: nem Európa küld misszionáriusokat Afrikába, Ázsiába, Dél-Amerikába, hanem onnan jönnek Európába fiatalon, vidáman, lelkesedve. Magyarországon is missziós célterület minden meg nem keresztelt személy, minden nem szentségi házasság, minden hittanra nem járó gyerek, minden templomba nem járó ember, de minden csüggedt hívő is. Minden hívőnek a korunk adta, de sokszor elhanyagolt feladatává vált a hit továbbadása.

A feladat számtalan nehézséggel jár: az elutasító fogadtatás, megalázás, más vallások vagy az ateizmus általi nyílt üldöztetés egyes országokban, az elismert egyházak számának növekedése, egyes súlyos bűnök emberi jogokként való állami védelembe vétele. E külső nehézségek mellett a Redemptoris missio felhívta a figyelmet olyan belső akadályokra is, mint a kényelmesség, érdektelenség, egyes hívek megbotránkozató magatartása, a remény hiánya. Sok hívő csalódott, hiszen a külvilág még a saját családjukban is sokszor legyőzi a missziós munkájukat, hogy a közegben, ahol élnek, tevékenykednek az erkölcsi elvárások jóval alacsonyabb szinten vannak, mint ami a hitünkéből fakadna. Hogy nincs annyi idejük a hit terjesztésére, mint amit rá kellene szánni, hogy egyszerűen „nem jönnek az eredmények”.

A Redemptoris missio szerint minden laikus misszionárius a keresztiség révén, közöttük is kiemelkedő helyet foglalnak el a hitoktatók, egyedülállóan és pótolhatatlannak nevezve munkájukat. Mindannyiunk hétköznapi misszióihoz kérjük a Szentlélek segítségét, hogy e nehéz, konfliktusos feladatban legyen a hívek segítségére.

dr. Sipos János

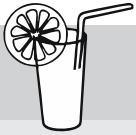
*A misszióban nem szabad
önlelégültté válnunk.*

*Amikor azt hisszük, hogy a miénk
ez a projekt, akkor abban
a pillanatban széthullik minden,
és a legmélyebb zuhanást éljük meg.
Mindig mindent fel kell ajánlanunk
a Jóistennek, hiszen onnan jön a hívás mindig.*

dr. Csókay András

2019.01.08.

(www.párbeszédháza.hu)

Frissítő

Frissítő: Szeretnénk az anya-egyház gyermekeinek sokszínűségét, igaz értelemben vett gazdagságát bemutatni ebben a rovatban. Így vonzó, hiteles közösségekkel ismerkedünk meg reményeink szerint több számon keresztül, hogy a „plébánia családja” a „távoli rokonokat” is megismerje! Kortyolgassuk a frissítőt!

Kapcsolat önmagammal

Éber tapasztalat – segítő kérdések

„Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok?”

(1Kor 6,19)

Hogyan találhatjuk meg a helyünket az éppen futó percnél abban a világában, amely körülvesz és megtart, vagy éppen úgy érezzük, veszélyeztet minket? Jó hír, hogy lehetséges önmagunkhoz kapcsolódni olyan helyzetekben is, amikor talán tétován mozgunk életünk színpadán. Gyakorlással életre váltható és a kapcsolatainkban is minőségi különbséget vehetünk észre. Ugyanis ha önmagamhoz tudok kapcsolódni, akkor az embertársaimhoz is. Akkor, ha kilépek az önmagam körüli gondolatok vonzásából.

A kulcsunk önmagunkhoz az éber figyelem. Nagyon egyszerű és hétköznapi dolgról esik most szó. Ha szánunk öt percet a gyakorlásra, már az is tapasztalatot hoz magával. Igen, beállíthatjuk az ébresztőóránkat erre az öt vagy több percre akár minden nap.

Az egyik lehetőség az lehet, hogy leülünk egy csendes, zavartalan helyre. És megfigyeljük a szemünk segítségével, amit látunk. Gondolatok nélkül. Elvárások nélkül. Ha észrevesszük, hogy gondolkodunk, nyugodtan térjünk vissza a csendes, éber figyelemhez.

A másik lehetőség az lehet, hogy ahol vagyunk, akár buszon utazva vagy haladva valahová, figyeljük a testünk mozgását. Tudatosan is indíthatom a lépéseimet. Érezhetem a felületek találkozásait. A saját kezem hidegét, a szívem ütését. A lélegzetvétel önálló ritmusát. A fogantyú felületét. És próbálok erre figyelni szelíden, komolyan véve figyelmemet.

Lehet, hogy néhány önmagunknak felvetett kérdés megválaszolása is be tudja világítani utunkat és kusza gondolatainkban kibogozhatja a szálakat:

Mi az, ami lényeges ebben, ami történt, és mi nem az?

Mi is történt? Ami történt, az hogyan érintett engem?

Mit tesz velem?

Érdemes lehet egyet vagy mindhárom kérdést lejegyezni magunknak, hogy elővehessük szükségünk idején bármikor.

A válaszokat engedjük meg egy őszinte, elvárások nélküli térben megszületni bennünk. Ilyenkor kincsekre találhatunk. Ha több időnk is van, le is írhatjuk magunknak.

Ahogy viszonyulunk a dolgokhoz, az emberi felelősségünk. Hogy a félig pohár vízben azt látjuk-e, ami benne van vagy ami hiányzik. Látjuk a hiányzó részt is, de látjuk a meglévőt is. Ami van, az van. Engedjük meg neki, hogy legyen. Minden élet értékes, és jó, hogy van. Ha nem is mindig érezzük így. Az életnek azonban jó, hogy vagyunk.

Ezért talán arról van szó, hogy az önmagunk szelíd szeretetében kelle-ne magunkat megerősítenünk, hogy másokat is szeretni tudjunk. Szabad figyelni a bőrünk érzetére, a gyomrunk fájdalmára, izmaink összehúzó-dására. Mások meghallgatására. Szánjunk rájuk időt és kapcsolódjunk hozzájuk. (Versegi Beáta Mária nővér és Mustó Péter SJ gondolatai is megemlézésre kerültek.)

S. Ivancsics Evelin

LACKFI JÁNOS:

MENTS MEG ENGEM, URAM!

Ments meg engem, Uram,
mert elképesztő intelligens vagyok,
bármikor elvégzek hihetetlenül
bonyolult számításokat,
igazán kár lenne értem.

Ments meg engem, Uram,
mert rengeteget tudok
az emberi kapcsolatokról,
tele vagyok empátiával,
tanácsaim aranyat érnek.

Ments meg engem, Uram,
mert elszántan figyelem
a világ sorsát, minden hírcsatorna
összes hírét szintetizálom,
halomszámra írom alá a petíciókat,
hallatom hangom a köztereken.

Ments meg engem, Uram,
mert családcentrikus vagyok,
életem és vérem falaztam
a gyerekeimbe, még ha nem is
túl hálásak érte.

Ments meg engem, Uram,
mert szakmám elitkommandójába
tartozom, és hát mi másért
küldtél a földre, mint hogy kiteljesítem
a tőled kapott hivatást?

Ments meg engem, Uram,
mert nálam nincs jótékonyabb,
két kézzel osztom, amit kaptam tőled,
özvegyek, árvák áldják a nevemet,
sokszor meg mint szerény jótévő,
a háttérben kuksolok.

Ja, nem.
Ments meg engem, Uram,
ne vélt vagy valós teljesítményemért.
Hanem a te nevedért, a te hűségédért,
a te irlamadért.
Ragyogtasd rám arcod,
és megmenekülök.

(Forrás: www.777.hu)

Riport

„Isten kegyelméből vagyok, aki vagyok” (1Kor 15,10)

Beszélgetés Kirner Zoltán ezüstmiséés szalézi szerzetessel

Ebben az évben Úrnapiján ünnepelt Kazincbarcikán az ezüstmiséés szalézi szerzetessel. Ez számunkra zalaegerszegi hívek számára is nagy ünnep, hiszen hat évig voltál a Mária Magdolna plébánián káplán. Milyen kapcsolatok segítettek, vezettek Téged oda, ahol most szalézi szerzetesként szolgálod az Úristent?

Számomra is a legmeghatározóbb a család. Szüleim „elém élték” a hitet. Számunkra természetes volt, hogy életünket átszövi az Úristennel való kapcsolat. Édesanyám első szava minden nap a reggeli imádság volt: „Szívem első gondolata...” Akkoriban nem örültem, de ma már hálával gondolok vissza arra is, hogy a közös munkákban nekünk, gyerekeknek is részt kellett vennünk. Például kukoricakapáláskor, vagy télen, amikor morzsoltuk a kukoricát. Együtt imádkoztunk, beszélgettünk, hallgattuk a rádiót. A szülők értékrendje így lett a gyerekeké.

Kaplonyban, a szülőfalumban, a vasárnap ünnep volt. Előtte szombaton kitararítottuk a házat, az udvart, az állatok is tiszta almot kaptak. Vasárnapra kikészítettük az ünneplő ruhát. A szentmiséken az egész falu részt vett. Első vasárnapokon és ünnepeken a falu fúvószenekara szolgált. Így már gyerekként is tudtuk, hogy az Istennel való kapcsolat kiemelkedik a többi kapcsolatunk közül, ez a legfontosabb, s Neki jár a lehető legnagyobb tisztelet.

A faluban ferences atyák voltak a plébánosok. Szigorúan, de nagy emberséggel foglalkoztak velünk, gyerekekkel. Jól tudták ötvözni az emberi örömeiket, célokat a természetfölöttivel. Nagyon sokan ministráltunk. A nagymiséén való szolgálat lehetőségét ki kellett érdemelnünk. A ministrálásért jutalmat kaptunk, nagyon büszke voltam rá, amikor én kaptam a legtöbbet!

A falunkból én voltam a 33. papi hivatás, és még utánam is lett jó néhány. Azt gondolom, nem a hivatások válságát éjük most, hanem a hit válságát, s ez mutatkozik meg a kevés papi hivatásban.

Gyulafehérvárról kerültél a győri szemináriumba. Szombathelyen szentelték pappá. Első szolgálati helyed, káplánként, Zalaegerszeg volt.

Élénk, lendületes plébániai közösség fogadott. Plébánosom, Dr. Szabó Gyula atya egyénisége meghatározó volt számomra. Nélküle nem tartanék most itt. Erdélyből, a Partiumból, kerültem át Magyarországra, a családom, rokonaim messze éltek, ezért úgy tekintettem rá, mint aki apám helyett apám. Példaképem ő mind a mai napig. Jó volt vele beszélgetni, a szobájában vele együtt mondani a rózsafüzért, nagy vidámságban vele együtt közösen étkezni.

Mindenkőről a legjobbat feltételezte, és mindenkiben meg tudta látni a jót. A plébániát alázattal vezette. Szinte minden ünnepi szentmisét a káplánjaival végeztetett, ő megmaradt a háttérben. Segített minket növekedni. Ma már én is látom, hogy ha másokat előtérbe helyezek, teret adok a fiataloknak a növekedésre, ezáltal én is növekszem.

A zalaegerszegi évek másik nagy ajándéka számomra az Esküdték családos közösség. Az akkori fiatal családok egészen közel engedtek magukhoz, részese lehettem az életüknek. Sorba születtek a gyerekeik, nagy élmény volt számomra, ahogy közösen készültek egy-egy baba születésére.

Mélyebb kapcsolatok is szövődtek a közösségben. Például Farkas Miklóssal és feleségével, Judittal, a Házas Hétfvégék kapcsán többször dolgoztunk együtt. Tanúja voltam, ahogy Miklós megnyílt az Úristen előtt, az Ő kezébe tette le életét. Végig elkísérhettem szenvedésében is, közel állhattam hozzá, s szinte élete utolsó pillanatáig mellette lehettem.

Emlékezetes marad az első egerszegi karácsony is, amikor Mikoláséknál a fa alatt nekem is volt ajándék, a családjuk részének érezhettem magam. De sorolhatnám a többi családot is. Többen megtisztelték bizalmukkal, amikor lelkipastorjaink kértek. Ma inkább ezt lelki kísérésnek mondanám, mert Isten az, aki vezet, a pap csak kísérel, segítők a lelki élet útján... Összefoglalva: otthon éreztem magam köztük!

A Te pártfogásod alatt indultak el plébániánkon a cursillos csoportok, melyek a következő szolgálati helyeden, Becsehelyen is oszlopi lettek a közösségi életnek, amikor már több falu plébánosa is lettél.

Emlékszem, amikor Becsehelyre kerültem a plébánia épületét úgy mutatták be az idősebbek, hogy itt van a paplak! Nagyon bántotta a fületem ez az elnevezés, hiszen úgy gondolom, hogy azon kívül, hogy a lelkipásztor ott lakik, a plébánia a közösségek otthona is. Gyorsan átkereszteltük a paplakot közösségi házzá. Nagy ajándék volt Erzsi néni jelenléte a plébánián, aki számomra azt a nyugodt és biztonságos háttérrel jelentette, aminek következtében még teljesebben a hívek szolgálatára tudtam fordítani az időmet.

Az emberek szívesen jöttek és kapcsolódtak be aktívan az egyházközségek életébe. Az volt a szép, örömteli tapasztalatom, hogy az emberekkel nincs baj, akarnak és szeretnek tenni az Egyházért, csak engedni, biztatni kell őket, és természetesen értékelni, megköszönni a szolgálatukat. Sokat dolgoztam velük kétkézi munkát is a templomfelújítások kapcsán. Ennek is nagy összetartó ereje volt.

Becsehelyen papi életemnek lényeges eleme lettek a közös zárándoklatok, főleg Medjugorjeba. Egy évben többször is útra keltünk a különböző közösségekkel, s külön a fiatalokkal is. Medjugorjeban engem is mélyen megérintett a Szűzanya jelenléte, nagyon sok csodát, megtérést, Istenhez találást láttam ott. A közös utak során emberileg is közel kerültem a hívekhez, hiszen akár 10–12 órát is együtt utaztunk a buszban, közös volt a szállásunk, ezekben a hetekben szinte együtt éltem velük.

Celldömölkön az egyházmegye egyik legjelentősebb plébániáját vezetted. A búcsúkra messziről is érkeznek a hívek, s a Szent Benedek iskola lelki vezetése is a Te feladatod volt.

Sok feladatunk volt, itt már több munkatárssal dolgoztam együtt. A celldömölki templom különleges hely. Többen mondták nekem, hogy amikor belépnek a kegykápolnába, érzik, hogy ott van a Szűzanya. Én is naponta imádkoztam ott. Egyre erősödött bennem az érzés, hogy még nem adtam oda mindent Istennek. Szerettem itt is lenni, de egy belső

hang egyre erősebben hívott, hogy az egész lételemet adjam át az Úristennek Don Bosco nagy családjába lépve a fiatalokért, különösen a leginkább rászorulókéért. Erős vágy volt bennem az is, hogy közösségben éljem meg a lelki életet, egyszerűbben és szabadabban a világi kötöttségektől.

Az ezüstmisén meséltél arról, hogy mekkora boldogság volt számodra az, hogy szinte mindenedet elajándékozva két bőrönddel jelentkeztél a szaléziak óbudai rendházába.

A rendbe való belépésemkor a dolgom számára elég volt egy autó csomagtartója. Óbudán egyszerű kicsi szobába kerültem. A pap barátom, aki felvitt, amikor meglátta a szobámat, azt mondta: „Minek is kell ennél több! ...” Azzal, hogy leegyszerűsödött az életem, nagy szabadságot kaptam. Különben a közösségben mindenről gondoskodnak. Nem hiányzik semmi... A közösség megtanít az alázatra, a türelemre. A római tanulmányi évem alatt együtt laktam nálam, jóval fiatalabbakkal, akik a világ szinte minden tájáról érkeztek. Tudatosan egy akartam lenni közülük: el akartam felejteni az éveim számát, a lelkipásztori tapasztalatot, az atyáskodást (bár szerintük ez nem mindig sikerült), felvenni velük a ritmust a munkában, takarításban, a sportban. Hamar elneveztek Puskásnak, mert már én sem bírtam annyit futni, de ha megkaptam a labdát, általában be is találtam a kapuba. A két legfontosabb, amit ezekben az években tanultam az alázat és a türelem volt. Ezen a két úton tudunk a fiatalokhoz és egymáshoz is közeledni, ez két fontos pillére az emberi kapcsolatainknak.

Most Kazincbarcikán élsz a szalézi rendházban. Júliustól a Don Bosco Szakiskola lelki vezetése a fő feladatod.

Bevallom, hogy titkon arra vágytam, hogy ebbe az iskolába kerüljek. Nagyon örülök neki, hogy itt kezdek meg a szalézi munkás lételemet! Már vágytam arra, hogy, három év után, visszatérjek a mindennapi életbe. Ebben az iskolában közel 400 többségében hátrányos helyzetű roma fiatal tanul. Don Bosco megelőző módszerével próbálunk szakmát adni a fiatalok kezébe egy olyan családias környezetet kialakítva, ami sokuknak nem adatott meg otthon. A bajt, a problémát meg lehet előzni azzal, ha a fiatalok érzik, hogy szeretve vannak és az állandó és tevékeny jelenléttel. Pusztán a köztük való jelenlét rengeteget jelent számukra, mert meg tudnak bennünket szólítani és mi is megszólíthatóvá tesszük magunkat számukra. Rendalapítónk jelmondata szerint – „Lelkeket adj nekem, minden mást vegyél el!” – szeretnék társuk, barátjuk lenni, megismertetve velük azt a Jézust, akire alapozhatják az életüket, Aki számukra a legjobb barát tud lenni. Mindez nem kis kihívás számomra, de nem félek, mert nem vagyok egyedül. Ő velem van mindig és a rendtársaim is, valamint a nevelők is, akik szívesen és odaadással teszik a dolgukat.

Az iskola mellett újra káplán is lehetek, besegítve a plébánián, 25 év után újra...

Zoltán atya köszönöm szépen, hogy megosztottad velünk gondolataidat.

Ezüstmisém alkalmából augusztus 16-án délelőtt 10-kor Pusztacsátárban, egykori ministránsom, Mikolás Attila meghívására, augusztus 29-én, szombaton este, a Mária Magdolna templomban mutatok be hálaadó szentmisét. Örülök, hogy újra találkozhatom majd a zalai hívekkel.

Háriné Mile Mónika

Kapcsolat az állatvilágban

A természet kapcsolatok szövevényes rendszere. Az állatok a kommunikáció szinte minden spektrumát felhasználják a kapcsolatteremtésre. A hangoktól az illatokig, a látható színektől az általunk láthatatlan ultraibolya színtartományokig minden csatornát kihasználják, hogy információkkal lássák el környezetüket. Jól ismerjük, ha baj van, akkor nő az emberekben is a buzgóság és egészen különböző felekezettű, hívó, vagy korábban magát ateistának valló ember is imára kulcsolja a kezét. A természetben is a baj, a veszedelem sok állatot együttműködésre buzdít. A madarakat könnyű a hangjuk alapján elkülöníteni, hisz mind egyedi dallamával kommunikál fajtársaival. De ha bajban van egy madár, akkor "nemzetközi" madárnyelven sír, és ezt a dallamot mindenki érti, a babiloni madárdalkavalkád hirtelen elnémul, és csöndes némasággal próbál túlélni, mindegy, hogy a "síró" madár egy apró cinke vagy egy nagyobb testű harkály.

Az emberi kommunikációval és metakommunikációval – ha nem vagyunk elég éberek – bizony nagyon becsaphatnak minket, ismeri ezt sok reklámkészítő szakember, és él is lehetőséggel. Nincs ez másként a Parkerdőben sem. Darazsak melegítik reggel magukat fészükön és szimatolják csápjajaikkal a környék fuvallatait, hogy zsákmányaik után eredhesse nek, melyek között a legnagyobb kedvencek a szaftos lepkehernyók. A hernyóknak önmagában nincs illatuk, de ha elkezdenek megrágni egy növényt, annak már van illata. A sérült növény illata nemcsak a környező növényeknek szállít információt a közeli hernyótámadásról, hogy ezek a közeli növények felkészülhessenek a belőlük is lakmározni akaró hernyók elleni védekezésre úgy, hogy rossz ízűvé próbálják magukat tenni, hanem elárulják a darazsak számára is a hernyók tartózkodási helyét. De hol van ebben a becsapás, kérdezhetnénk? Hát úgy, hogy amikor az éhes és mindenre elszánt darazsak megérkeznek a sérült növény illatának a forrásához, és bőszen keresik a reggelijüket, nem találják mást, csak egy virágzó orchideát, a széles levelű nősziófűvet, mely a becsapott darazsakat a virágporának elszállításához bérelte csak föl, hamis illatcsaléttal.

Sokszor félreértjük a természet jelzéseit, pedig a környezetünkben jelen levő törvényszerűségek igen logikusak és egyszerűek. A nappali pá-

vaszem csak számunkra gyönyörű és szemet gyönyörködtető a szárnyak felszínén apró, színes kitüppikelyekből kirajzolódó szemfoltok által. Mindenki más, és főleg a madarak, megrettennek ettől a látványtól. A vizuális kommunikáció egyértelmű, amikor a sötétbarna, kéregmintázatú lepkeszárnyak fonákja már nem nyújt elég védelmet a támadó ellen, legalább is úgy véli a pávaszem, felvillantja a két szemét, vagyis hirtelen kitarja a szárnyait. A madarak hirtelen egy pillanatra megijednek, így a lepke időt nyer a meneküléshez. De miért is ijed meg egy madár két szemtől? Mert az állatvilágban a két egymás melletti szem az emberen kívül a ragadozók ismerve. Próbált már valaki egy őzikével farkaszemet nézni? Ez lehetetlen, hiszen növényevő "prédaállat" lévén szemei a feje oldalán helyezkednek el, hogy mozdulatlanul is lehetőleg mindent lásson. Cserében ők nem látnak olyan jól előre, hisz a két szemük látótere alig fed át, ami a térlátáshoz nagyon kell, ez utóbbira a ragadozóknak van inkább szűksége.

Sokszor az elhamarkodott és helytelen ítéletalkotás igen káros lehet. Jó példa erre a baglyok és a halál összekapcsolása. A baglyok "halálmadár" degradálása egy összetett, de nem túl bonyolult kapcsolatrendszer helytelen értelmezésén alapszik. Ha valaki meghal, virrasztunk mellette, imádkozunk érte. Ez ma is így van, és még az elektromosság előtti korokban is így volt, akkor, amikor még éjszaka sötét volt a településeken, és nem volt ekkora pazarló éjszakai fényszennyezés. A virrasztás helyszínén égett csak néhány mécses vagy olajlámpás. Az éjszakai rovarok egy része ma is kedveli a fényt, és kábultan repül a villanykörte, korábban pedig a mécsesek pislákoló fénye felé. Igen nagy rovaralkalék lehetett ezeken a helyeken, ha belegondolunk, hogy az elmúlt évtizedekben megféleződött a repülő rovarok száma. A kuvik, mely egy kistestű bagoly, éjszakai rovarokkal táplálkozik. Persze, hogy felkereste a halott melletti virrasztások helyszíneit, hiszen ott könnyen teletömhetette a gyomrát, majd teli hassal kiálthatott bele az éjszakába, de ez a kiáltás a teli hasról és nem a halál közelségéről tanúskodott.

Figyeljünk tehát az apró jelzésekre és helyesen ítéljük meg a természettel, a társainkkal és a Jóistennel való kapcsolatunkat.

dr. Illyés Zoltán

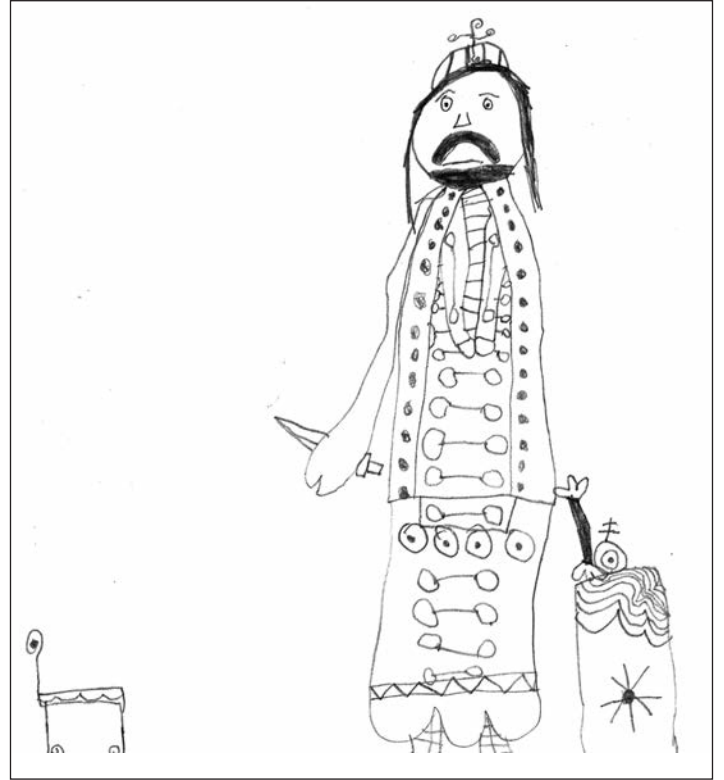

Kicsinyeknek

Utazás

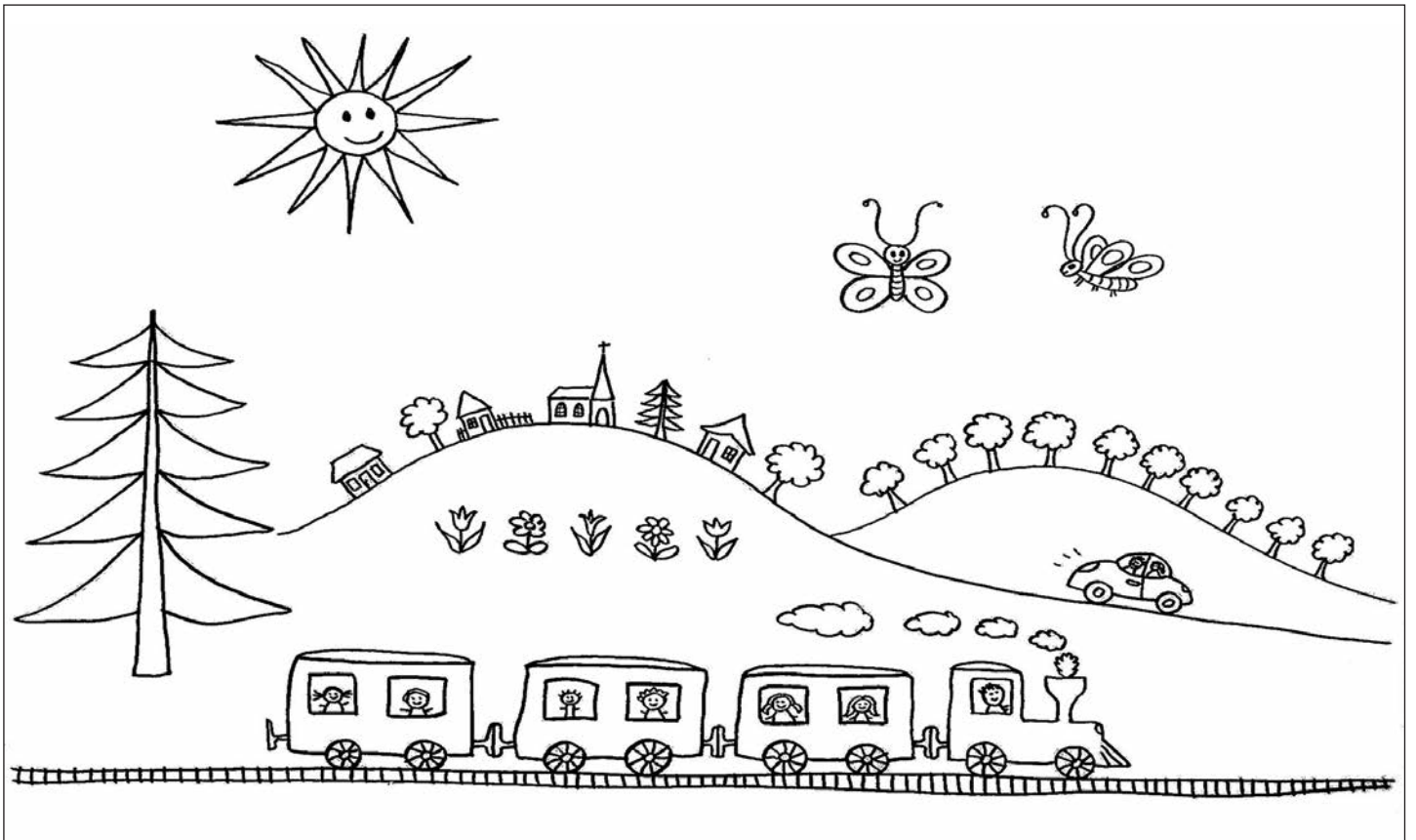
Volt egyszer egy Kisfiú, akit egy szép tavaszi napon kirándulni vitt a mamája a testvéreivel, keresztszüleivel együtt. Vonattal utaztak. Nagyon várták az utazást! Két hátizsákba pakoltak szendvicseket, innivalót, kézfertőtlenítőt és maszkot is. Persze, fényképezőgépet és telefont is, hogy tudjanak fényképezni és telefonálni is, ha szükséges. Egyetlen kocsi indult, arra szálltak fel. A város után hamarosan a réten át vitt az út, ragyogó napsütésben, jóleső huzatban, és közben beszélgettek nézve a fákat, a felfelé nyúló lombjukat, a legelőket, a röpködő madarakat. A Legkisebb Fiúcska az ablak felé fordult és énekelni kezdett: „Jajj, de szép életem van! Jajj, de jó életem van!” És ezt ismételte elképesztő huncutsággal és olthatatlan örömmel. Jól esett nekik együtt lenni, együtt nézegetni, beszélgetni és rácsodálkozni a környezetükre, a tájra. Arra, hogy a Jóisten milyen szép világot teremtett nekünk. A visszafelé út előtt az állomáson picit sétálgattak, csigákat gyűjtöttek, faággal rajzoltak a földbe betűket, szavakat, alakokat; gyűjtöttek növényeket és eszegettek is közben, bár nem voltak nagyon éhesek. Mindent jól megnézték és készítették közös fényképet is. Visszafelé csendesebben utaztak, mert egy kicsit már elfáradt a lábcskájuk a sétálásban, és valahogy a kirándulásban is kimerültek. Hazaérve mindent elmeséltek. A csigát, amit hazahoztak az egyik hátizsák zsebében, kitétték a friss fűre legelészni. Aztán a teraszon az asztalnál lerajzolták a Kisvonatot, a csigát, a fenyőfa rengeteget, a sín útját a réttel és kívülről a várótermet! Színekkal, ceruzákkal dolgoztak, és ollóval kivágott rajzokat ragasztották a képekre, hogy kiemelkedjenek a lapról. Az egész családnak megmutatták képeiket. Nagyon szép és eredeti lett mindhármuk alkotása...! Kiragasztották a gyerekszoba külső ajtajára. Fürdés, fogmosás és a mesefilm után pedig a délutáni kimaradt alvással együtt mélyebben tértek nyugovóra a sok puszi, ölelés, a felolvasott mese és az esti ima után. Ti is szoktatok imádkozni este?

S.Ivancsics Evelin

Szent István

Major Simon rajza

Színezd ki!

Mindszenty Ifjúsági Ház

Zalaegerszeg Botfa városrészében az Erdődy-Hüvös kastélyban működik már 12 éve a Mindszenty Ifjúsági Ház. Ez az ötvenfős szálláshely és rendezvény helyszín tavaly komoly felújításon esett át. A belvárosban a Göcsej Múzeum szomszédságában épül a Mindszenty József Múzeum és Zarándokközpont, melynek zarándok szálláshely fejlesztése kapcsán szépült meg és vált fenntarthatóbbá a botfai kastély. Már három éve elkezdődött a zarándokpont funkciója az épületnek, amikor a Csíksomlyótól Mariazellig tartó Mária-zarándokút, Búcsúszentlászló és a zalaegerszegi Mária Magdolna Naptemplom közötti 18 kilométeres szakasza felfestésre került. A ifjúsági és zarándokház mottója „Isten és a természet”, mely szoros és elválaszthatatlan kapcsolatrendszerét hivatott bemutatni. Erdei iskolák, természetismereti programok és lelkigyakorlatok kiváló helyszíne a felújított kastély, mely hiteles helyszínné vált a környezetünk védelmének szemléletformálásában azáltal, hogy az új melléképületének tetejére napelempark került, megújuló energiát használva a létesítmény üzemeltetéséhez. Katolikus iskolák, lelkiségi csoportok, cserkészek és Regnum közösségek, plébániák fiataljai és családos csoportjai keresik fel a helyet, hogy tartalmas és nyugodt napokat, vagy akár teljes hetet töltsenek el az 1750-ben épült kastély falai között és az évszázados fákkal tarkított kas-

tély parkban. A kastély tőszomszédságában álló Szűz Mária neve Templom kiváló lehetőséget nyújt a lelki programok számára. Ki-ki a maga módján tud találkozni Istennel, a templom falai között vagy a természet csodáin keresztül. Télen a kastély parkjában, tavasztól ősziig pedig a közeli Válicska-patak nádasában zajlik az érkező csoportoknak a madárgyűrés, mely során az érdeklődők egészen közelről csodálhatják meg ezeket a kis törekeny tollas csodákat, hogy aztán egyedi azonosítóval ellátva tovaröppenhessenek és a tudomány számára is adatot szolgáltatassanak. Ezáltal a védelmük is célzottabbá és hatékonyabbá válhat. A környéken szervezett természetismereti túrák során megismerkedhetünk a hazánkban is élő orchideák titkos világával, a színpompás lepkék légi természetével, a szitakötők hatékony szúnyoggyérítő képességével és még számtalan természeti kincssel, mellyel a botfai dombok megajándékozzák a nyitott szemű természetjárókat. A kastélyhoz közeli sportpályák (Botfai LSC sporttelep) és a Botfai Lovastanya még sokszínűbbé és tartalmasabbá teheti az itt töltött időt. A Mária-út egyes szakaszaival átfedve, de körtúrává zárva az épülő Páfrányok útja turistaút ősztől már tanösvénytáblákkal várják a túrázókat Botfa, Csácsbozsok és Nemeshetés között.

dr. Ilyés Zoltán

20 éves az imatábor!

Július 12. és 18. között rendezték meg a 20. jubileumi imatábort. Ebben az évben a zalaegerszegi Szűz Mária Széplőtelen Szíve plébánia területén napközis tábor jelleggel vett részt 170 gyerek és fiatal a programokon.

Hálát adunk Istennek az elmúlt két évtizedért. Különösen azért a mintegy 2000 résztvevőért, akik az imatáborban találkozhattak Vele, az Ige olvasása, a szentmise ünneplése, a csendes és dicsőítő imák valamint az önfeledt játékokon keresztül.

Plébániai hírek:

A Mindszenty József Múzeum és Zarándokközpont, rövidebb nevén **Mindszentyneum** alapkövét július 2-án tették le Zalaegerszegen.

A múzeum nemcsak a 20. század egyik legnagyobb hatású egyházi személyiségének állít emléket, innen indul majd a Mindszenty-út is. Zalaegerszeg a Csíksomlyótól Mariazellig tartó Mária-zarándokútnak is fontos állomása és egyik regionális központja lesz.

(Magyar Kurír alapján)

Ebben az évben a **jubiláns házaspárok ünnepe** esperesi kerületenként kerül megrendezésre. Kérjük azok jelentkezését, akik ebben az évben ünneplik házasságukat 5 évenkénti bontásban, és az ünnepen szeretnének részt venni.

Minden hónap 13-án a kertvárosi templomban **fatimai szentmise és szentségimádás**.

Minden hónap 13-án fatimai szentmise, **augusztus 16-án** délelőtt búcsúi szentmise Pusztacsatáron.

Augusztus 26-tól minden hónap második és negyedik szerdáján az esti szentmise előtt fél órával a Mária Magdolna plébánia-templomban **examen imádság** keretében keressük a találkozást a Jóistennel.

Szeretettel gratulálunk Zalaegerszeg díszpolgárának, **dr. Marx Gyulának** 90. születésnapja alkalmából!

Dr. Székely János megyéspüspök rendelkezése értelmében 2020. augusztus 1-jei hatállyal **Nagy Tamás atya**, plébániánk káplánja novai plébános lesz. Újabb káplán helyére nem kerül, viszont az illetékes főpásztor engedélyével a plébániánkon eddig is segédkező **Fliszar Károly** nyugdíjas atya kiegészítő lelkesítő kinevezést kap.

Köszönjük Tamás atya szolgálatát és sok tartalmas írását!

Anyakönyvi hírek:

Házasságkötés

Kondor Krisztián és Simonffy Mariann
Csepregi Valentin és Horváth Kinga
Salamon László és Molnár Zsófia
Horváth Zsolt és Bedő Evelin

*Jókívánásainkat fejezzük ki az ifjú pároknak,
a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg
házasságukban!*

Keresztelés

Kónya Péter
Hídvégi Lilla Gréta
Horváth Brendon János
Kovács Luca Laura
Balogh Attila
Lengyel Dániel
Sebestyén Lilien Virág
Kocsis Dorottya
Takács Nimród Kristóf
Szilágyi Mira
Sebestyén Ákos

*Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközösségünk
legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!*

Temetés

özv. Somogyi Józsefné sz. Hupczik Veronika (1934)
Tóth Rita (1964)
özv. Kovács Gyuláné sz. Kovács Olga (1934)
özv. Gyórfi Ferencné sz. Horváth Mária Magdolna (1928)
Belső Erzsébet (1949)
özv. Bárdi Béláné sz. Simon Gizella (1926)
Fitos László József (1946)
Fekete József (1955)
Lendvai András (1945)
Horváth Dezső (1935)
özv. Molnár Józsefné sz. Gombás Mária (1938)
özv. Horváth Gyuláné sz. Csorba Aranka (1949)
özv. Róth Sándorné sz. Kalamár Anna (1931)
Molnár Lajos (1948)
Farkas Ferenc (1935)
Telekesi István (1944)
Varga Gábor (1978)
özv. Tóth Dánielné sz. Tóth Terézia (1932)
Baksa Nándor (1949)

özv. Horváth Tiborné sz. Kovács Marianna (1958)

Dávid Jenőné sz. Horváth Katalin (1949)
Zsupanek Lajosné sz. Papp Mária (1941)
Góczán Károlyné sz. Bognár Irén (1937)
Vécsey Lajos Vilmosné sz. Szép Erzsébet (1956)

özv. Könyves Kálmánné sz. Szigligeti Erzsébet (1918)

özv. Szalay Lászlóné sz. Miszori Ilona (1928)
Salamon Jenő (1933)
Beke István (1956)
Jámbori Sándorné sz. Döklen Anna Mária (1953)

Forgács Ferenc (1940)
Sámson Sándor (1943)

özv. Borsos Lászlóné sz. Kiss Jolán (1928)
Gyurcsék István (1931)

Nagy Imre (1947)

Nyakas László (1950)

Vizsy József (1932)

Varga László (1949)

Varró István (1947)

Énekes István András (1936)

özv. Fazekas Ferencné sz. Benkő Rozália (1930)

Horváth Sándor (1943)

özv. Magyar Józsefné sz. Szűjker Erzsébet (1932)

Péter László (1939)

özv. Sárga Béláné sz. Schandl Piroska (1936)

özv. Gáspár Ferencné sz. Jakab Piroska (1931)

Karvalics Jánosné sz. Molnár Katalin (1930)

Horváth Istvánné sz. Tóth Mária Piroska (1952)

özv. Horváth Ferencné sz. Németh Olga (1933)

Zalavári Tibor Emil (1936)

Németh Tibor (1935)

Horváth József (1928)

özv. Hettinger Józsefné sz. Bitá Márta (1936)

Molnár Zoltánné sz. Szabó Terézia (1941)

Tóth József (1940)

Kocsárdi István Ferenc (1945)

özv. Nagy Istvánné sz. Gráczy Mária (1944)

özv. Takács Istvánné sz. Horváth Erzsébet (1939)

Köves Gábor (1983)

Vizsi László (1942)

özv. Pesti Jánosné sz. Szabó Mária (1937)

Kékesi Péter (1949)

Adj Uram, örök nyugodalmat nekik!

A Mária Magdolna Plébániatemplom freskóiról készült fényképeket Pánczél Petra, Eke István készítették

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközösség kéthavonta megjelenő tájékoztató lapja.
Önköltsége: 200 Ft / db

Szerkeszti:

Tájékoztatási Munkacsoport
E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó:

Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

8901 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91.
Telefon: (92) 599 230, Fax: 599 231
www.mariamagdolna.hu
E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomda:

Gura Nyomda Kft. - Zalaegerszeg

Az újságban megjelenő írások és a hozzájuk kapcsolódó fényképek tartalmáért kizárólag azok szerzői felelnek.